

ULTIMATUM ZAPADNIM ILUMINATIMA S ISTOKA

PROJEKT CAMELOT - Benjamin Fulford

Razgovarali: Kerry Cassidy i Bill Rayn

Zapadni iluminatski moćnici poput Rockefellera i Rothschilda kontroliraju privrede nekih istočnjačkih zemalja do te mjere da su ih orijentalna tajna društva upozorila da moraju odustati od svojih planova, milom ili silom.

Sin kanadskog diplomata, Benjamin Fulford, u mladosti se pobunio protiv načina odrastanja u suvremenoj civilizaciji te se u dobi od sedamnaest godina zaputio brodićem u središte Amazone gdje je neko vrijeme živio u plemenu bivših ljudoždera. Tražeći odgovore koji će mu pomoći da bolje razumije zapadnjačko društvo, neko je vrijeme proveo u jednoj samodostatnoj zajednici u Argentini, a potom je otišao na studij u Japan gdje je proveo najveći dio života. Principijelan, hrabar i još uvijek, nakon svih tih godina, okorjeli idealist, dao je ostavku na mjesto Azijsko-pacifičke podružnice časopisa "Forbes" nakon teksta o jednom skandalu kojeg je urednik odbio objaviti. Odlučivši se više posvetiti samostalnom istraživanju svjetskih zbivanja otkrio je zamršenu mrežu financija čije konce u svijetu vuku Rockefelleri i Rothschildi, a ukazao je i na rasno motivirana biološka oružja poput SARS-a.

Upravo su ti planovi za globalno smanjenje stanovništva uzrujali neke važne i moćne organizacije u Japanu, Tajvanu i Kini. Nakon što mu je pristupio pravi, suvremeni ninja, stvari su doseglye vrhunac 2007. kada je Benjamin postao prvi zapadnjak u posljednjih 500 godina koji je primljen u redove nekog istočnjačkog tajnog društva, u ovom slučaju ogromne skupine koja broji šest milijuna članova. Djelujući kao njihov glasnogovornik, prihvatio se odgovornosti i prenio poruku iluminatima da moraju shvatiti kako je njihovo vrijeme isteklo, i da na miran način odustanu od svojih opakih planova te omoguće ljudima na cijelome svijetu život u blagostanju kao što bi i trebalo biti, ili da se suoče s posljedicama i sa 100.000 profesionalnih ubojica koji nimalo ne ljube samoproglashenu vladajuću elitu ovog Planeta.

Njihovu je poruku prvi objavio dr. Henry Makow (<http://savethemales.ca/002056.html>) u lipnju 2007., a potom i radio-voditelj Jeff Rense (<http://www.rense.com/Datapages/fulfdat.htm>) u srpnju 2007. godine. Mi iz Projecta Camelot otputovali smo u Japan da popričamo s Benjaminom Fulfordom. Naš opsežan intervju predstavlja dalekosežnu i doslovno nevjerojatnu priču s lica mjesta - a također će omogućiti iluminatima, koji, sasvim smo sigurni, vrlo pomno prate snimke naših intervjuja, da se podsjetite kako je taj ultimatum ozbiljan, stvaran i još uvijek važeći.

Oboružan, unatoč svemu, zarazno optimističkim pogledom na budućnost, Benjamin se ozbiljno priprema da postane budući japanaki ministar financija. Njegovi planovi za trošenje pet milijardi dolara iz vanjskotrgovinskih rezervi Japana u svrhu dokidanja svjetskog siromaštva uvjerljivi su i nadahnjujući kao praktični koraci (a ne samo puste priče) da se popravi šteta koju je tijekom mnogih generacija činila bezobzirna vladajuća elita. Kao čovjek s dubokim razumijevanjem i Zapada i Istoka, Benjamin je povjesničar svjetske privrede čija razmišljanja nadilaze ustaljene kalupe te pobornik mira – koji ne oklijeva govoriti jezikom ratnika.

Kerry Cassidy i Bill Ryan, Project Camelot

Kerry Cassidy (KC): Vi ste [radili za Forbes] šest godina, ako se ne varam.

Benjamin Fulford (BF): Da, otprilike šest godina.

KC: Živate i radite kao pisac i novinar već 20 godina, zar ne?

BF: Nešto duže. Ovamo sam prvi puta došao 1980. Tu sam pohađao fakultet.

KC: Jeste li tada znali da ćete se baviti ekonomijom?

BF: Jednostavno sam se želio obrazovati. Nisam razmišljao o glavnom predmetu studija i poslu. Zapravo,

prijavio sam se za sve predmete koji su se nudili. Uzeo sam ekonomiju, sociologiju, antropologiju, matematiku, biologiju, sve moguće predmete. Najprije sam u Americi diplomirao na Odsjeku za azijske studije, smjer kineske kulture i civilizacije, na Sveučilištu British Columbia. U Japanu sam tri i pol godine pohađao Sveučilište Sophia. Upisao sam toliko predmeta koliko se uči tijekom osam godina studija - daleko više negoli sam trebao.

KC: Kako ste naučili japanski?

BF: Pa, na dva načina. Prije dolaska ovamo, završio sam dvomjesečni intenzivni tečaj na Sveučilištu British Columbia, a zatim sam krenuo u Japan. Nakon tri dana nastave u jednoj japanskoj školi sam sebi sam rekao: „Ovo ti baš i nema nekog smisla.“ Zaposlio sam se u baru nekog gangstera kao barmen. Radio sam od 21 do 5 sati ujutro. Bila je to rupa u kojoj su se organizirale borbe natjecatelja, gdje ljudi ponekad dolaze goli: u biti, to je najniža razina Japana na koju možete naići. Ali dobra stvar kod barmenskog posla (u vezi učenja jezika) je ta što pijanci jednu stvar ponove stotine puta tako da vam jednostavno mora ući u uho!

KC: Znate li imalo pisati japanski? Znate li ga čitati?

BF: Napisao sam, ako se ne varam, preko desetak knjiga na japanskom, od kojih su mnoge bile među najprodavanijima.

KC: A tako... Jesu li vaše knjige dostupne na engleskom?

BF: Ne, nisu. Prije par godina, nakon odlaska iz Forbesa, namjerno sam se prebacio na japanski jer sam shvatio da sam uletio u nešto opasno, a nisam dokraja razumio u što. Sjećam se da me je upozorila, između ostalih, Makiko Tanaka, bivša ministrica vanjskih poslova i kći premijera Kakueija Tanake, koji je morao odstupiti zbog skandala oko Lockheeda. Rekla mi je:

„Hej, počnete li kopati po ovim stvarima, završit ćete dva metra ispod zemlje.“ Tako sam saznao da se radi o nečemu vrlo opasnom, ali još uvijek nisam znao točno o čemu. Stoga sam se na neki način pritajio i počeo pisati na japanskom.

Bill Ryan (B R) : Što ste to bili počeli otkrivati da je izazvalo prijetnje?

BF: Kada sam radio za Forbes već sam bio napisao nekoliko priča o Yakuzama (gangsterima), a kao rezultat toga dobio sam mnoge prijetnje smrću. Direktor Moskovskog ureda Forbesa, Paul Klebnikov, ustrijeljen je s 10 metaka pred svojom kućom. Odvezen je u bolnicu i unešen u lift. Lift se zaglavio i ostao zaglavljen osam minuta. Čovjek je tako, u liftu, iskrvario.

KC: Au! Koje je to godine bilo?

BF: Bilo je to prije nekih pet ili šest godina, čini mi se. Negdje u to doba pristupili su mi ljudi iz novina Osaka i s televizije CBS te mi rekli da se šef gangsterske mreže Goto nalazi u UCLA-inoj sveučilišnoj bolnici u Berkeleyu, gdje čeka na transplantaciju jetre. To otvara mnogo zanimljivih pitanja. Zbog čega jedan znani gangster i kriminalac želi dobiti vizu za SAD? I zašto se jednog 70-godišnjaka stavlja na vrh dugačke liste onih koji čekaju na presađivanje jetre? Stoga sam pomislio:

„Pa, možda radi za CIA-u, ili nešto slično.“ O tome sam namjeravao pisati u Forbesu.

Prije toga sam nazvao svoj vrlo povjerljiv izvor (visoko rangiranoga gangstera) i pitao ga zna li išta o tome.

Odgovorio mi je: „Hej, napišeš li to, napraviti će od tebe riblju paštetu.“

„Molim? Ne obazirem se ja na prijetnje“ rekoh (a prijetiti ionako nije pristojno). Rekoh mu:

„Ja sam poznati novinar. Ako me ubijete, navući ćete si nevolje na vrat.“

„Nećemo te ubiti, samo ćemo te maknuti. Svojoj curi reći ćeš laku noć, i to je to. Nitko te nikad više neće vidjeti.“

Zatim je naveo imena par novinara koji su bez traga nestali.

BF: Učinila su mi se poznatima. Sjetio sam se jednog novinara, na primjer, koji je pisao o tome kako vjerska sekta “Aum Shinrikyo” dobavlja amfetamine iz Sjeverne Koreje i prodaje ih “Goto bandi”. Poslije nekoliko takvih članaka jednostavno je nestao.

KC: Jeli ikada pronađen?

BF: Ne, nažalost, nije. Mnoštvo je novinara nestalo – samo tako. Mnogi japanski kolege su mi rekli: „Jedini razlog što si još uvijek živ je taj što si bijelac. Da slične stvari mi napišemo, bili bismo već mrtvi. Tako sam shvatio da su u igri neki opasni tipovi. Usput, ovaj gangster, kada sam mu spomenuo to presađivanje jetre, nekako je procijedio: „Slušaj, objaviš li tu priču neću s tobom više moći razgovarati.“

Pomislilo sam: „O.K. Ovaj tip je vrlo visoko pozicionirani izvor i dao mi je mnogo povjerljivih informacija. Nema smisla da izgubim tu vezu zbog jednog članka." Stoga sam odlučio ne napisati priču, ali atmosfera je i dalje bila prijeteća.

Japanski gangsteri, čečenski tjelohranitelji

BF: Potom sam po novinarskom zadatku oputovao u Sahalin, na dalekom istoku Rusije, ondje gdje caruju nafta i plin. Dočekao me je lokalni predstavnik bande te mi je tijekom mog boravka bio domaćin. Odveo me u ogromnu kockarnicu ispred koje je stajalo oko 400 Čečena. Prizor k'o iz filma. Znate, svi su imali pištolje, a unajmila ih je japanska banda kao tjelohranitelje i čuvare kockarnica.

KC: Čečene?

BF: Da, Čečene. Koji rade za japanske gangstere. Događa se mnogo stvari koje na površini ne možete uočiti. U Aziji postupno uviđate da između gangstera i vladajućih struktura nema čvrste linije razgraničenja. Sve je povezano. Te gangstere gotovo da možete smatrati...

KC: Mislim da bi se s time mnogi složili [Kerry se smije], u SAD-u i Rusiji, i...

BF: Naravno. U SAD-u... ono što rade neke strukture unutar CIA-e zapravo je organizirani kriminal. Dobro, velikim su to dijelom poštenu ljudi koji nastoje obraniti svoju zemlju, ali unutar te organizacije postoje neke skupine, kao što svi znamo... koje krijumčare drogu i bave se raznim kriminalnim aktivnostima. I tako, sjedim ja u tom „klubu", a do mene sjedi moj pratilac. Nimalo nije nalik onom mojem poznaniku iz Tokija, koji je izgledao kao ugledni biznismen. Ovaj tip pored mene je nizak i rabijatan, opasan - i nimalo prijazan. I vrlo je, vrlo napet. Rekoh mu: „Slušaj, želim ići kući."

Na to će on: „Ne, ne, to ne bi bilo dobro. Moglo bi ti se nešto dogoditi, mogli bi te smaknuti, ne?"

U tom sam trenutku shvatio da je sve isplanirano. Isplanirano da budem ubijen! Počeo sam grozničavo razmišljati.

Pokazao sam prstom na dvojicu radnika iz rafinerije i rekao:

„Brini se ti o sebi. Vidiš ove frajere? Oni su iz CIA-e i čuvaju mi leđa. Osim toga, na jednom dokumentu koji će biti objavljenako mi se nešto dogodi, stoje mnoga imena, što će biti dovoljno da svi lijepo završite u zatvoru."

Bio je to, naravno, čisti blef. Nisam imao nikakav tajni dokument, a ona dvojica su bili obični radnici iz rafinerije, ali, što sam drugo mogao?

I frajer skoči kao munja i izvadi mobitel. A ja izvadih svoj i nazovem šefa bande i kažem mu:

„Ovamo nisam došao da pišem o vašim poslovima s ruskim gangsterima i slično. Tu sam da bih napisao članak o naftnoj industriji. S moje strane nećete imati nikakvih problema."

Ubrzo se vraća i moj domaćin. Nije više napet. A ja mu samo rekoh:

„O.K. Laku noć." I, čiča miča....

[Kerry se smije.]

BR: Kao u nekom filmu.

BF: Da. Ali, Čečeni su zaista ustrijelili moga kolegu. Bilo je to nakon ovih peripetija koje sam upravo opisao... Nakon tog događaja ipak sam napisao tajni dokument i još ga uvijek imam - na hard diskovima i DVD-ima sa zvučnim i video snimkama. Kao primjer mogu navesti jednog poznatog japanskog premijera koji je ubio tri žene, a ja imam dokaze o tome koje sam pohranio na sigurno. Imam podatke o mnogim sličnim stvarima. Ali nije na meni da raskrinkavam bilo koga. Razumijete? Nije to moj stil. Na taj sam se način samo htio osigurati. Takvo mi osiguranje sada više netreba jer iza mene stoji tajno društvo... Jednostavno bih htio spasiti ovaj planet. Dakle, možda ti podaci nikada neće ugledati svjetlo dana - sve dok me, u biti, ne ubiju. Ako to učine, bit će gadnih posljedica. Ali, opet, trudim se situaciju učiniti pozitivnom za sve zainteresirane strane. Razumijete me? Sada ću se vratiti na vrijeme kada sam tek bio stigao u Japan.

Izveštavanje o financijskim temama kao dio masovne psihologije

KC: Dakle, dolazite u Tokio, i upisujete se na fakultet. Jeste li se već tada ponudili da radite za Forbes

BF: Ne, moj prvi posao bio je... eto, želio sam napisati „teoriju svega". Ali, znate, time ne možete platiti račune;

prvi posao dobio sam u tvrtki s nazivom "Knight Ridder", podružnici novinarskog lanca Knight Ridder, u njihovoj brzojavnoj agenciji. Dobivao sam zadatke tipa razgovora s ministrima financija i guvernerima nacionalne Japanske banke (Bank of Japan). Pisao sam sve vijesti vezane uz tržište. Moji su članci, iz tjedna u tjedan, imali priličan utjecaj na stanje dolara ili jena, ili drugih dobara. Svemu se tome nisam mogao načuditi. Kao izvjestitelj o financijskom tržištu uvidio sam da su financije u stvari masovna psihologija... Takve zanimljive lekcije ne možete naučiti u nekom društvenom klubu.

KC: Jeste li upravo u to vrijeme spoznali moć pisane riječi?

BF: Pa, stvar je upravo u informacijama: o tome kako se neka tema nađe u svim pisanim medijima i kako se zapažaju i najmanje nijanse u cijeloj priči. Na primjer, guverner Japanske banke kaže: „Mogli bismo, možda, malo smanjiti kamatne stope."

To je kao neki okidač za nova kretanja na burzi. Razumijete? Pa čak i u sferi robnog tržišta. Glasine o tome da će Kina kupiti naftu, ili slične priče, pokrenut će lavinu, ili događaje s domino-efektom.

KC: Na kanadskom smo radiju slušali vaš intervju gdje doista iskazujete nevjerojatno poznavanje svjetske privrede i njezinih žila kucavica. Gdje ste sve to naučili?

BF: A, gledajte, na fakultetu sam pažljivo slušao sva predavanja o ekonomiji i sličnim stvarima. Ali, zapravo, ekonomiju pratim i o njoj pišem više od 20 godina. Stacioniran sam u Tokiju gdje dolaze predsjednici i premijeri, ministri financija itd. Imamo skupinu G7 i slično... Uz to, intervjuirao sam gangstere, premijere, ministre financija, predsjednike velikih kompanija, predsjednike malih kompanija - znate, već više od 20 godina, gotovo punih 30, intervjuiram razne ljude. U tom procesu upijete ogromne količine informacija i tražite lako razumljive djeliće koji prenose srž stvari, a zatim to dajete javnosti. Takav je moj posao. Ja sam filter za informacije.

BR: No, ima i onih drugih novinara iz oblasti financija koji se drže partijske linije. Za razliku od njih, vi se izričito držite drugih načela. Na tom ste polju nepatvoreni nekonformist.

BF: Vidite, na djelu je vrlo sofisticirana propaganda. Njima je ispran mozak. Oni uistinu, uistinu ne razumiju o čemu se, u suštini, ovdje radi. U tome je stvar. Ljude pokušavaju zavarati ezoteričnom matematikom i sve to začiniti mnoštvom nerazumljivih riječi... Gotovo da namjerno žele izazvati zbunjenost, mada je, u biti, sve vrlo jednostavno. Ekonomija se bavi načinom zarađivanja ljudi za život. Novčani tok je proces odlučivanja o tome što će ljudi, nakon nekog poteza, učiniti. Ljudi s financijskom moći trude se zamagliti stvari, naročito kod ovih financijskih tema. U ovom trenutku, upravo je to ključ svjetskih problema.

Moć iz sjene

KC: Kao novinara, nisu li vas u Forbesu opominjali: „Ne, nemoj o tomu pisati" ili „Nemoj to napisati"?

BF: Da. Prvu stvar koja mi je u Japanu upala u oči - da sve nije onako kako izgleda - shvatio sam promatrajući neke ljude koji su u redu čekali ispred male kabine. Upitao sam ih: „Što ovdje čekate?"

„Mijenjamo svoje nagrade za novac" – iz pačinka, jedne vrste automata za igre na sreću. Saznao sam da imaju ogromnu industriju kockanja i igara na sreću, s divovskim neonskim reklamama na svakom koraku, koja je stvari nezakonita. A ipak funkcionira, sasvim nesmetano – uz vlastita pravila. Na primjer, ma koliko se trudili, teško da ćete na ijednom od tih mjesta izgubiti više od 1000 dolara dnevno. Dakle, imate čitav sustav izvan zakonskih okvira; u istom su vrzinom kolu policajci, gangsteri i biznismeni. Tada sam shvatio da su neke stvari u ovoj zemlji drukčije nego drugdje.

„Zakoniti demokratski sustav" bio je, uvidio sam, tek „paravan" za sasvim drukčiju, stvarnu strukturu moći. Mozaik se slagao poput malih sočnih zalogaja informacija. Prvi od njih bio je pačinko.

Jednog mog prijatelja pretukao je neki gangster ispred policijske kućice. Otišli smo do te kućice... a policajac je rekao: „Nije baš pametno tući se s gangsterima."

Odgovorio sam mu samo: „Ma nemojte mi reći."

Ali opet, mislio sam da se to odnosi jedino na igre na sreću i na prostituciju, što je ionako sivo područje. Radite li kao novinar za brzojavnu agenciju vrlo je bitno da budete brzi. Preteknete li svog konkurenta za 30 sekundi, senzacionalna vijest pripisuje se upravo vama. Dakle, morate otkriti odakle dolazi moć. Kada sam, na primjer,

razgovarao s birokratima iz Ministarstva poljoprivrede, oni mi rekoše:

„Ako želite saznati što se doista događa, popričajte s gosp. Katom Koichijem.“

On je bio politički mešetar iz Liberalno-demokratske stranke i moć je tada bila u njegovim rukama. Kasnije smo se i upoznali. Jednom sam pozvan da uskočim umjesto njega na jednom od zakazanih govora, što sam i učinio, a zatim se pojavio i on sam, te održao govor, i to vrlo impresivan. Dobio je veliku, debelu kuvertu s novcem. Nakon toga, bio sam uvjeren da je Ministarstvo financija pravi izvor moći u Japanu - barem tako misli većina ljudi. Ovdajšnja birokracija je najmoćnija na svijetu. No, kada sam krenuo razgovarati s ljudima iz Ministarstva financija, oni su mi rekli sljedeće:

„Ako zaista želite saznati tko vuče konce, otiđite do tvrtke Nomura Securities“.

Bilo je to u '80-ima. Stanje je sada drugačije. No, tada, osamdesetih, tijekom inflacije cijena imovine, Nomura Securities imala je popis od oko 5000 VIP osoba. Tvrtku su vodila dva šefa - veliki Tabuchi i mali Tabuchi (nisu bili u rodu) - za koje se kasnije ispostavilo da su povezani s velikom zločinačkom organizacijom. Dali bi mig nekim novinarima, političarima, uglavnom onima koji vedre i oblače zemljom, pozajmili bi im par milijuna dolara i rekli: „Kupite ove dionice.“

Zatim bi svakom prodavatelju u zemlji i svim njihovim novinarskim vezama kazali:

„Ove dionice sada valja kupiti.“

Svaka kućanica i svaki mali poduzetnik i liječnik tada bi kupili dionice, cijena bi dionicama porasla, a VIP-ovci bi ih prodavali. Na taj su način nadzirali politiku.

KC: Kažete da su stvari sada drukčije. Na koji način?

BF: Pa, sada su na sceni drugi igrači, drukčije metode raspodjele novca. Zapravo je to srž problema s kojim smo suočeni. No, trebamo ići korak po korak da bismo lakše sagledali cijelu sliku. Bio sam postao vrlo ciničan u vezi Japana, no ono što mi je otvorilo oči bio je skandal oko stambenih zajmova Jusena. To su neke kompanije koje daju zajmove samo za nekretnine. Nakon naglog pada cijena imovine u Japanu, tada su po prvi puta koristili novac poreznih obveznika. Usput, godine 1992. japanska je vlada već znala da imaju 200 bilijuna jena nenaplativih dugova, ali novine su govorile o samo dva ili tri bilijuna. Tek su deset godina kasnije konačno priznali pravu brojku. Upravo se to danas zbiva u SAD-u - samo što Amerikanci neće imati deset godina na raspolaganju jer taj novac nisu posudili od drugih Amerikanaca. Posuđivali su ga od ostalih država u svijetu. U bliskoj budućnosti čekaju nas velike promjene.

Makinacije oko dugova i naručena ubojstva

BR: Sjećam se da ste u razgovoru s radio-voditeljem Rensom kazali kako, po vašim procjenama, američki dug iznosi 120 bilijuna dolara. Razmišljao sam o toj cifri i pomislio:

„Baš me zanima odakle mu ta brojka...“ Ako biste mogli nešto reći o tome.

BF: Nema problema. Prvih 66 bilijuna spomenuto je u eseju profesora Kilborna objavljenom od strane sentluiske (grada St. Louisa, nap. prev.) ispostave Odbora federalnih rezervi. Taj novac duguju američkim građanima - kojeg su obećali platiti, poput zdravstvenog i socijalnog osiguranja i slično. Tako piše u Kilbornovom eseju, crno na bijelom. Sljedećih 53 bilijuna je količina dolara koja je u opticaju izvan SAD-a. Ako to zbrojimo, dobivamo 120 bilijuna. I ne samo to već i BDP od 13 bilijuna. Ovdje se počinje odmotavati klupko prevare.

KC: Dakle, imamo stambene zajmove...

BF: U redu. Objasnit ću. Radio sam za Nihon Keizai Shimbun [Nikkei]; nešto poput japanskog Wall Street Journala. Na japanskom su jeziku, ali to su, bez premca, njihove najutjecajnije novine s područja poslovanja i financija. Govorile su o slijevanju desetina milijardi dolara poreznih obveznika u svrhu spašavanja tih kompanija. Uslijedile su neke čudne rasprave o „odgovornosti zajmoprimaca“. Stoga sam ih priupitao: „No, dobro, tko su ti zajmoprimci?“ Pokazalo se (a moji su izvori bili osobe iz Japanske banke i raznih drugih agencija poput onih za rangiranje kredita) da je više od polovice iznosa zajmova dano gangsterima, Yakuzinim organizacijama. Nemalo sam se iznenadio, blago rečeno.

Imamo, dakle, državnu upravu koja pomoću desetina milijardi dolara poreznih obveznika pokušava spasiti kompanije koje su novac posudile gangsterima, a sve te kompanije vodili su bivši dužnosnici Ministarstva

financija. Na vidjelo je izašla sprega između službenika Ministarstva financija, političara i gangstera. Novac poreznih obveznika oni daju gangsterima. Napisao sam članak o tome u engleskoj verziji Nikkeija i time izazvao burne reakcije. Preko 400 stranih novinara i časopisa objavilo je slične članke: polovica stambenih kredita daje se gangsterima, nije li to zanimljivo?

Potom je "Newsweek" objavio članak gotovo istovjetan momemu. Tada je Nikkei, list čiji sam novinar bio, objavio: „Prema Newsweeku, polovina zajmova Jusen kompanija daje se Yakuzi." Smjesta sam otišao uredniku i rekao mu:

„Hej, ja sam prvi napisao taj članak. Zašto kažete 'Prema Newsweeku'?" Kasnije su me nazvali i dali mi Nagradu urednika i 50 dolara [smijeh] te su mi kazali: „Gosp. Fulford, znate, ne biste smjeli pisati o tim stvarima. To nije pametno, a moglo bi biti i opasno." Nakon toga bio sam pod stalnom paskom. Nisu mi dali da pišem ništa osim onoga što su objavili državni organi. Počeo sam uviđati da japanski tiskani mediji nipošto nisu slobodni.

Saznao sam da je bivši urednik u Nikkeiju, gosp. Otsuka, koji je dobio pregršt nagrada pišući o skandalu Itoman... iznenada premješten u neku zabitu podružnicu te je skinut s mjesta izvjestitelja. Njemu je to bilo vrlo sumnjivo. Počeo je pratiti kretanje predsjednika. Ispostavilo se da su posudili stotine milijuna dolara gangsterima - novac koji se više neće vratiti. Skandal Itoman izazvao je veliku pompu jer se otkrilo da je jedna od najvećih banki u Japanu, "Sumitomo Bank", pala u ruke zločinačke organizacije. Polako sam počeo uviđati da su i novine i političari i birokrati i gangsteri isprepleteni u jednoj vrsti izvitoperene strukture moći, što se posve razlikovalo od onoga što su ljudi vidjeli na televiziji i čitali u novinama.

Kada su krenuli stopirati objavljivanje mojih članaka, sve mi se to zgodilo.

Zato sam dao otkaz u Nikkeiju. Neko sam vrijeme radio kao slobodnjak za South China Morning Post i za još mnoge medijske kuće prije negoli sam dobio posao u Forbesu. Isprva, urednici Forbesa rado su mi davali da pišem o gangsterima. Napisao sam članak o Ministarstvu javnih radova na što sam dobio službeno protestno pismo Japanske ambasade iz Washingtona. Pomislio sam: „Opa, dirnuo sam u nečiju bolnu točku."

Pa onda ovaj drugi članak... Kada su se konačno počela rješavati nenaplativa potraživanja s bankama, primijetio sam da su ljudi iz raznih sfera iznenada počeli umirati. Bilo da su počinili samoubojstvo, bilo da su naprosto nestali. Ali nije se ovdje radilo o tipičnim, tzv. hara kiri samoubojstvima, kada npr. učinite nešto loše pa se ubijete u znak isprike. Nestajali su ljudi koji su trebali svjedočiti, ljudi koji su trebali voditi istrage. Na primjer, kod izbijanja jednog financijskog skandala, predsjednik banke "Dai-Ichi Kangyo", koja je sada pripojena Mizuhu, trebao je svjedočiti na sudu. Dan prije zakazanog svjedočenja, u 11 sati navečer njegova je žena izašla iz kuće, a potom se pojavilo 10-ak muškaraca odjevenih u crno, s ugašenim svjetlima, a zatim su otišli. Negdje oko 1.00 h supruga se vratila kući i našla ga mrtvog. I onda vam kažu da je to samoubojstvo. Priča je izašla u engleskoj verziji novina Yomiuri. U japanskoj verziji ni slova. U to sam se doba već bio povezao s nekim gangsterskim krugovima jer sam uvidio da ako želite razumjeti što se doista događa na polju financija, morate popričati s gangsterima. U suprotnom, nećete znati što se događa općenito a ne samo u vezi financija.

KC: Dobro...

BF: Zatim... imamo i slučaj banke pod nazivom "Nippon Credit Bank" koja je promijenila ime u "Aozora Bank". Mislim da je sada u vlasništvu jednog od američkih hedge fondova. Možda fonda Carlyle? Ne znam točno, morao bih provjeriti. No, da nastavim, jedan od direktora Japanske banke, gosp. Honma, postao je predsjednik banke. Dva tjedna kasnije pronašli su ga obješenog. I to su proglasili samoubojstvom. Poznavao sam tog čovjeka još iz doba kada sam redovit pisao o Japanskoj banci. Nema šanse da je počinio samoubojstvo... Očito je ubijen zbog gomile zajmova sjevernokorejskim kreditnim zadrugama. Namjeravao je utjerati svoje nenaplaćene dugove. Da je to učinio, bio bi razotkrio čvrste veze vladajuće partije u Sjevernoj Koreji s podzemljem. Sjevernokorejci šalju novac od pačinka u Japan, prodaju amfetamine i bave se raznoraznim sumnjivim poslovima. Kako bi im policija progledala kroz prste, vladajućoj su partiji godinama plaćali mito u ogromnim iznosima.

KC: Jeste li pisali o tome?

BF: Da, pisao sam o tome u Forbesu. Urednici su se toliko ustrtarili da su čitavu priču osakatili, ali, barem nisu dirali glavne crte... Tako sam krenuo kopati dublje. No, odjedanput, Forbes je na mene počeo vršiti pritisak. Bio sam napisao članak o General Electricu i nekim vrlo neobičnim transakcijama (govorimo o milijardama dolara) i, gle čuda, stopirali su ga bez ikakva objašnjenja. Potom je Citigroup istjeran iz Japana zbog pranja novca u korist gangstera. Ni tu priču nisu objavili... Bio sam spreman dati otkaz. Nekako u to vrijeme izdana je moja knjiga na japanskom i postala bestseller. Tako da više nisam ovisio o novinarskoj plaći.

KC: Knjiga o čemu?

BF: O nekim stvarima koje su davno prije izašle na vidjelo te o drugim stvarima koje sam vam upravo spomenuo - o ubojstvima i koječemu drugome što se događa, o korupciji u Japanu. Mnogo je ljudi u ovoj zemlji znalo da se zbivaju takve stvari. I tako sam, eto, napisao nekoliko bestselera poput ovoga. Imao sam, dakle, financijsku sigurnost.

No, kockice su mi se posložile tek kada sam gostovao u jednoj debatnoj TV emisiji s nekoliko najviših japanskih političara. I rekao u sebi:

„Ovu zemlju vode ovakvi tipovi? Da nepovjeruješ!" Sada, naravno, znam da su oni samo glumci koji izgovaraju naučeni tekst, no tada sam bio pomislio: "Bože, pa ja bih politiku bolje vodio!" Bio sam zapanjen takvom spoznajom, i zapitao se:

„Čovječe, pa Japanci imaju pet bilijuna dolara u inozemnoj imovini. To je dovoljno novca da iskorijene siromaštvo i zaustave uništavanje okoliša. Zašto ga onda neupotrijebe?" Rekoh sam sebi:

„Postat ću japanski državljanin, pokušat ću se kandidirati za neki politički položaj i nastojati ih uvjeriti da iskoriste taj novac da spase svijet." Mislim da takva misija ima rezona...

Stoga sam napisao dva poglavlja u kojima sam naveo konkretne političare, konkretne zločine, konkretne gangstere. U knjizi bi bile razotkrivene takve kriminalne radnje, da bih, nakon što bude izdana, trebao ili napustiti Japan ili biti ubijen. Istoga dana kada sam poslao ta dva poglavlja svome književnom agentu, na engleskom, nazvala me unuka cara Meijija, Kaoru Nakamaru, i rekla:

„Znate, gosp. Fulford, Yakuze doista ne biste smjeli ljutiti. Jeste li sigurni da upravo to želite? Ne biste li se radije bavili nečim drugim?"

Kazala mi je da ju je kontaktirala neka „božica"s astralne ravni i poručila joj da je zabrinuta za me! Na kraju se ispostavilo da je „božica" zapravo japanska služba državne sigurnosti! [Smijeh sva tri sugovornika.]

I tada sam shvatio: „Da, želim spasiti svijet."

Za razliku od mnogih ljudi koji bi željeli isto, ja sam doista imao na umu konkretan plan kojim bi se nešto dalo učiniti s tih pet bilijuna dolara. Toliki novac ne možete izvući iz SAD-a jer bi se time uništila američka privreda. Najbolje je da Amerikancima platite da to urade na takav način gdje bi i oni imali neke koristi od svega. Odgovorio sam: „U redu, izvest ćemo to tako da se okoriste i Amerikanci; tada se neće moći žaliti." Krenuo sam javno govoriti i pisati knjige sa sljedećom potkom: zašto Japanci ne spase svijet?

Konci u rukama Rothschilda i Rockefellerera

BF: No, dogodilo se to da mi je unuka cara Meijija dala snimku o napadu 11.

rujna i rekla: „Gledajte, gosp. Fulford. Vi sve znate o korupciji u Japanu, ali nemate blagog pojma o korupciji u svijetu." Kada mi je to rekla, ostao sam bez teksta. Bio sam šokiran jer ipak sam dugo vremena bio financijski izvjestitelj, a kada toliko mnogo ljudi čitavaše tekstove, u situaciji ste da možete utjecati na tržišna kretanja. Uz to, gomila vas ljudi pokušava zasuti netočnim informacijama, što znači da s vremenom razvijete vrlo snažan imunitet na lažne informacije. Problem kojeg većina ljudi na vodećim mjestima u zapadnom društvu ima sa zbivanjima 11. rujna je u tome što oni kažu:

„Ma, da mi daju ne znam kakve dokaze, o tome zasigurno ne bi javljali, New York Times, Washington Post i BBC" Jer, prihvatiti da je to učinila klika unutar američke vlade, znači prihvatiti činjenicu da je cjelokupni sustav vjerovanja kojeg ste imali o vlastitom društvu - pogrešan.

KC: Uh, uh.

BF: S obzirom na iskustvo rada u Forbesu i cenzure mojih tekstova,

i ponukan onim što sam znao o korupciji u Japanu, započeo sam istraživati što se ovdje stvarno događa. Odgovor je, u stvari, da europsko društvo više uopće nije „demokratsko“. Ondje vlada plutokracija u kombinaciji s aristokracijom, a „demokracija“ je jedan od načina nadziranja raspoloženja „ovaca“. Mogu vam pokazati, u okviru uobičajenog obrasca financijskih izvještaja, recimo Wall Street Journala, gdje treba gledati. Stvari su mi napokon postale jasnije kada sam iskopao izdanje Forbese iz 1918. i pogledao njihovu prvu „Listu bogataša“. Primijetio sam da 10 najbogatijih Amerikanaca upravlja sa 70 posto novca u zemlji. John Rockefeller I „težio“ je, preračunato u današnji novac, oko 30 milijardi dolara. Mislim da je on upravljao s 25 posto cjelokupnog američkog bogatstva u to doba.

Na Forbesovoj listi Rockefelleri nisu navedeni kao tako „bogati“ (a morate imati na umu da je jedan od mojih zadataka bio prepoznavanje pravih bogataša i brojanje njihova novca) zato što su upisani kao „dobrotvorna zaklada“, a bogataši doista imaju na stotine zaklada: obitelji Rockefeller, Carnegie, Brookings - čitava ih je hrpa. Ali svaka generacija Rockefellera i drugih obitelji, npr. Morgan, koji su, uzgred, Bushevi ljudi... vidjet ćete da oni nasljeđuju moć. Tim novcem oni još uvijek upravljaju. Razvili su i sustav po kojem svaka generacija ima po jednu osobu u „sedlu“. Usporedio bih to sa svojevrsnom skrivenom aristokracijom. Umjesto nasljeđivanja zemlje oni nasljeđuju imovinu, i svatko tko radi u okviru te imovine „postaje“ kmet koji radi na feudalčevu posjedu. Prema tomu, ako radite za Standard Oil, na neki ste način vazal Rockefellerovih, jer krajnja je vlast u njihovim rukama.

KC: U redu. Takva je situacija s Rockefellerima, na američkoj strani. Jeste li uspjeli istražiti i europsku stranu, Rothschilde?

BF: Jesam. Saga o Rothschildima traje, u osnovi, 300 godina. Mislim da je to opće poznata stvar... Međutim, smatram da su Rothschildi imali vrlo duboka vjerska uvjerenja i da su u srcu bili prilično poštene ljudi. Iako su navodno financirali i organizirali američki Rat za nezavisnost 1776. godine - s novcem Istočnoindijske kompanije (East India Company) – također su financirali i organizirali Meijijske reforme. Kako god okrenete, to su pozitivne stvari. Kanada je oduvijek bila teritorij Rothschilda, a tamo se živi prilično dobro, zar ne? Prema tomu, mislim da te dvije obitelji ne operiraju na istoj razini. Njihov sustav potječe zapravo od drevnih babilonskih kraljevskih obitelji. Stvari tu postaju prilično čudnovate i ezoterične, ali datiraju od prije 5771 godinu. Rothschildi su običavali reći da su oni potomci Nimroda koji je pokorio narod Babilonije - narod stočara, seljaka.

Oni [preteče Rothschilda] pokorili su narode Babilonije, ili današnjeg Iraka. Rekli su:

„Mmm, ne postoji li neki način na koji bismo mogli skupiti i voditi ljude kao što se u stadima vode ovce?“

Takav su sustav i osmislili: morate upravljati opskrbom hrane; morate nadzirati tokove informacija; i morate imati sredstva prisile da ljude disciplinirate u tom smjeru...

KC: Ali, sada govorite o iluminatima, je li tako?

BF: Pa, možete ih nazvati iluminatima ili ih možete zvati članovima Kraljevog dvora. Malo sam pogledao kako je bilo ustrojeno drevno sumersko društvo i zamijetio veliku sličnost s ustrojem današnjih Sjedinjenih Država. U Japanu, Ministarstvo financija obično su zvali Ministarstvom „velikog skladišta“... A zna se, onaj tko kontrolira opskrbu hranom, on može unajmiti ratnike i intelektualce i može kontrolirati cijelo društvo - kontrolirati način razmišljanja ljudi, može kontrolirati njihovu hranu i kontrolirati njih same nasilnim putem, ako je potrebno. Stvari i sada funkcioniraju na takav način. Zato je izuzetno bitno razumjeti da onaj tko drži financije drži u rukama i opskrbu hranom...

BR: A kontrolira i opskrbu energijom.

BF: Da, i opskrbu energijom. Ali, na kraju krajeva, radi se o hrani. Ako nema hrane, nema ni života.

KC: Znači, ljude stalno morate tjerati da međusobno ratuju?

BF: Dogodilo se, čini se, to da je 1812. Republika Amerika odlučila da Rothschildima ne obnovi odobrenje za obavljanje bankovnih poslova, pa su Amerikanci preuzeli nadzor nad vlastitim novcem. Zato su Rothschildi napali Sjedinjene Države, i to je pravi razlog rata iz 1812. godine. U narednom desetljeću Rothschildi su kovali planove i programe da vrate kontrolu nad američkim novcem, a time i nad američkim narodom... John Rockefeller I bavio se proizvodnjom nafte i kupovao je rafinerije. Obično bi prišao čovjeku na čelu neke naftne

rafinerije i ponudio mu novac, uz nisku cijenu. Ukoliko bi čovjek odbio prodati, on bi izazvao probleme s radnicima ili kakvu sabotazu, što god da je smatrao neophodnim. Tog su Rockefellera zapazili Rothschildi i odlučili mu pomoći. Omogućili su mu da svoju naftu transportira po znatno nižim cijenama od svih njegovih konkurenata. Time je zadobio monopol nad naftom.

Konačno, 1913. Rockefelleri, Harrimani, Warburzi - ta skupina obitelji - dovoljno su ojačali da mogu preuzeti Odbor federalnih rezervi, tobože u korist Rothschilda. Ali ja mislim da je Rockefeller inscenirao neku vrstu državnog udara. Rekao je:

„Hej, ja kontroliram američku vojsku i kontroliram američku privredu, i surađivat ću s vama, ali moja je zadnja." I tako je preuzeo kontrolu nad Sjedinjenim Državama. Stoga smatram da ste vi [SAD] postali Rockefellerovo leno, a ne Rothschildovo. Oni održavaju odnose i surađuju.

KC: Da. Dakle, vi mislite da oni cijelo vrijeme surađuju, do dan-danas?

BF: Mislim da određena suradnja postoji, ali i sukobi. Ako pogledate kako u UN-u glasuju Europljani a kako Amerikanci, vidjet ćete da se po mnogočemu razlikuju.

KC: Da... Koje je mjesto Japana u svemu tome?

BF: Ovdje su stvari tekle ovako... Nakon dolaska admirala Perryja u Japan, lord Rothschild je poslao flotu da napadne klanove Satsuma i Choshu na jugu. Dali su ubiti cara Kinmua te su ustoličili 16-godišnjeg dječaka po imenu Toranosuke Omura - kao cara Meijija. Rothschildi su financirali modernizaciju Japana. Zbog toga su doveli na vlast kraljevsku obitelj, cara, i pomogli mu da modernizira Japan. Borili su se protiv Rusa i mislim da su im Japanci zbog toga bili vrlo zahvalni. Godine 1903. nakon pobjede japanski carevi smatrani su ravni članovima britanske kraljevske obitelji. Svaki car odlazio je na studij u Oxford. No, mislim da su se nakon Drugog svjetskog rata Japanci razočarali jer nisu bili tretirani kao ravnopravni partneri. Osjećali su se zakinutima. Osjećali su da je na sceni rasizam. Japanci su 1930-ih odlučili izboriti nezavisnost. Željeli su uspostaviti „Veliku azijsku sferu općeg blagostanja".

Željeli su modernizirati sve „žute" zemlje kako bi se stalo na kraj kolonizaciji od strane bijelaca. Dakle, Japanci su uspjeli zauzeti veći dio Kine (da bi ih zaustavila tek američka invazija) upravo zato što ih je mnogo Kineza zapravo dočekalo dobrodošlicom. Takve podatke ne možete pronaći u povijesnim knjigama. Azijati su se ipak nastojali oduprijeti kolonizaciji. Na Europljane su gledali kao na onoga Borga iz Zvezdanih staza: samo jedan način razmišljanja je pravi način. Zamislite tu divovsku društvenu piramidu s okom na vrhu:

„Bit ćete asimilirani. Otpor je uzaludan."

Oni su to tako doživljavali, i nisu daleko od istine. Kao da vam poručuju - ako se nešto ne uradi na zapadnjački način, to ne valja... Amerikanci čine, koliko ono, četiri posto svjetskog stanovništva, s 20 i nešto posto svjetskog BDP-a, ali - 50 posto svjetske odjetničke branše otpada na Amerikance, kao i 50 posto vojnih izdataka u svijetu. Prema tome, previše se vremena troši na prepirke i svađe, barem gledano sa stanovišta Azijata. [Smijeh] Treba imati na umu da oni stvari doživljavaju vrlo različito od nas i potrebno je dugo vremena da bi se proniknulo u njihov način razmišljanja.

Poslijeratni Japan

KC: No, napisali ste i knjigu o Rockefelleru i njegovoj ulozi.

BF: Da. Kada mi se slika pomalo počela bistriti uvidio sam da je, nakon završetka Drugog svjetskog rata, kontrola nad Japanom prešla s Rothschildovih na Rockefellere. U početku su Japancima govorili ovako: „Samo vi slobodno razvijajte svoju privredu, na koji god način hoćete, i ponovno je izgradite. Sve dok ste vojno povezani s SAD-om, nama je svejedno."

Tako je to išlo sve do 1980-ih, kada je Japan počeo ostvarivati ogromne trgovinske viškove što je Rockefellere činilo vrlo, vrlo nervoznima. Sada razumijem i zašto, jer oni [Japanci] su smatrali da su izvojevali pobjedu u Drugom svjetskom ratu ne ispalivši niti jedan jedini metak, jer su uspjeli preuzeti kontrolu nad najvećim dijelom finansijskih sredstava u svijetu. A novac je moć. Ako imate taj novac, možete unajmiti vojnike, unajmiti intelektualce, možete...

KC: Kako je to Japanu pošlo za rukom, po vašem mišljenju?

BF: Pregalačkim radom i stvaranjem trgovinskih viškova – u elektronici, automobilske industriji, je li, svim tim lijepim proizvodima koje ljudi vole kupovati. I, Japanci su, tako, zadobili kontrolu nad novcem. U tom su se trenutku Rockefelleri malo zabrinuli. Nakanili su ih „vratiti tamo gdje im je i mjesto“. Uspjeli su ih nekako zakočiti pomoću te inflacije cijena nekretnina, koja je umjetno proizvedena američkim manipulacijama. Rekli su: „Kao prvo, želimo da podignete vrijednost vašeg jena.“

Naravno da su to željeli jer nisu htjeli da Japanci imaju kontrolu nad novcem. A vrijednost valute skočila je s 360 jena za dolar, na 79 jena za dolar. No, dogodilo se samo to da su Japanci premjestili svoju industrijsku bazu u Kinu i Jugoistočnu Aziju, učinivši ta područja bogatim. Dakle, to nije upalilo. Na kraju su pribjegli zastrašivanju i ubijanju japanskih političara.

KC: Tko je to činio?

BF: Pa, zbrojimo li dva i dva, rekao bih, Rockefelleri. Činili su to kako se Japanci ne bi drznuli upotrijebiti svoj novac na način koji bi željeli, već da ga jednostavno prepuste Amerikancima. Nisam još sve stigao provjeriti, ali poprilično sam siguran da ako sav pozitivan trgovinski saldo Japana prebacite u brojke te ih usporedite s onim što se sada službeno vodi kao japanska imovina, otkrit ćete da je pozitivan trgovinski saldo još i puno veći. Drugim riječima, to je poput...odete u kafić i kažete: „Stavi mi to na račun.“

Zatim, nakon nekoliko godina, kažete: „Hm, slušaj, zaboravi pola iznosa s moga računa.“ Namjera im je, zapravo, ova: „Mi ćemo ti malo pomalo musti novce, i tako lijepo dovijeka.“ Na sličan se način plaćao danak Rimskom Carstvu. Oni nam šalju automobile i šalju nam televizore, ali zauzvrat ne dobivaju ništa osim papira. Japanci to tako gledaju, i imaju pravo. Amerikanci već 34 godine dobivaju proizvode iz cijelog svijeta za koje ne plaćaju ni centa.

Bill: Zašto su to, onda, Japanci trpjeli toliko dugo?

BF: Prije svega, nakon Drugog svjetskog rata oni su se uistinu i iskreno zaljubili u Sjedinjene Države. Netom poslije rata Japanci su slušali priče o tome kako će biti mučeni i slično... Pamtim jednog čovjeka koji je pričao o tome kako je drhtao od straha očekujući dolazak američkih vojnika. No, kada su ovi stigli, neki mu je američki vojnik dao čokoladu. Tu gestu možemo uzeti simbolično kao način dobrog postupanja pobjednika prema poraženom. Sve do raspada Sovjetskog Saveza doista su smatrali da su im Amerikanci potrebni, kako bi ih ovi zaštitili. Oni [Amerikanci] su stvorili tu iluziju straha:

„Ne budete li nas imali pored sebe, netko bi vas mogao napasti i pokoriti“

Od kraja II. svjetskog rata Japanci su bili izloženi vrlo intenzivnoj propagandi. Imamo primjer nekog dr. Funajia kod kojega je, po svršetku Drugoga svjetskoga rata, bio odsjeo jedan viši američki časnik. I rekao mu:

„Promijenit ćemo vaš obrazovni sustav tako da više nećete stvarati genijalce.“

Rečeno - učinjeno. Propaganda kojoj su Japanci bili podvrgnuti usadila im je kompleks manje vrijednosti, govoreno im je kako je Amerika čudesna zemlja i da su bez američke zaštite osuđeni na propast. Njihovo obrazovanje namjerno je „zaglupljivano“ tako da više ne znaju obrazlagati svoje stavove, ne znaju više raspravljati. Obučavani su tako da nemaju vlastitog mišljenja.

KC: No, nije li to ionako dio orijentalnog misaonog sklopa kojeg im nameću čak i njihovi carevi?

BF: Po tradicionalnom konfucijanskom modelu, ključ je u tome da ljudi na vrhu vlasti moraju biti... vrlo čestiti i da se prema svojoj zemlji trebaju odnositi kao prema svojoj obitelji, svojoj djeci, koju trebaju voljeti. Razlika između njihove filozofije i naše je očita. Ne radi se ovdje o slijepoj poslušnosti nekom tiraninu, već oni u glavi imaju nekakav ideal velikodušnog i nježnog oca. Ono što vidite u Sjevernoj Koreji je izvitopereni ostatak takve filozofije. Kod Maove vladavine uočljiv je taj tradicionalni „rodbinski“ sustav tipičan za Aziju.

KC: Morat ćete nam to malo pojednostaviti u smislu davanja odgovora na pitanje zašto bi Japanci prihvatili tu vrstu „zaglupljivanja“ svih pora japanskog društva. Gdje su u tome našli svoju korist?

BF: Znate, kada naumite podjarmiti neku osobu, prvo ju dobro pretučete a onda prema njoj budete vrlo ljubazni. Kažete joj, u biti, ovo: „Hej, učiniš li što ti naredim bit ću jako dobar prema tebi, ali upamti, ako ne

budeš slušao..." Ista je stvar s tim nuklearnim bombama. No, Japanci su također bili u prilici razviti svoju privredu. Ruke su im dugo vremena bile odriješene.

Tek je zadnjih godina situacija postala prilično loša, čak i gadna. Shvaćate? Srce američkog sustava duboko je zatrovano. Sve se svodi na to da se (ako malo bacite pogled na financijske tokove) novac odlijeva iz siromašnih zemalja u bogate. A unutar tih bogatih zemalja slijeva se od siromašnih ljudi bogatima. To je nalik divovskoj spužvi koja upije svu postojeću životnu energiju. Najsiromašniji ljudi na Planetu pritisnuti su od strane agroindustrijskih kompleksa na najnižoj stepenici, i jedino što mogu, tako slabašni i siromašni, je da se spuste na još niže grane. Moraju spaliti šume da bi dobili novi obradivi prostor jer su svoju obradivu zemlju iscrpili i nemaju pristupa gnojivu, pa moraju, zato, pustošiti Planet. Dakle, uzrok siromaštva i ekoloških problema u svijetu su ljudi u čijoj je vlasti Odbor za federalne rezerve te njihova politika davanja prvenstva i svega ostaloga bogatima. To je srž problema. Japancima je ukradena njihova ušteđevina i prisilili su ih da prihvate gospodarsku politiku koja je produbila siromaštvo. Takozvane reforme koje su premijer Koizumi i [ministar financija] Heizo Takenaka bili prisiljeni, ucjenom od strane Amerikanaca, nametnuti Japancima, značile su upravo to...

Nedavno istraživanje koje su provele novine Asahi pokazuje da broj ljudi koji misle da im je život postao lošiji otkada su počele te reforme, jest dva (i više) puta veći od broja ljudi koji misle da im je sada bolje. U društvu je došlo do rascjepa na vrlo bogate i na siromašne. U američkom je društvu situacija ista. Zarade američkih radnika (muškaraca) dosegnule su vrhunac 1973. i otada su u stalnom padu. Pogledate li srednju vrijednost bruto proizvoda – drugim riječima, razinu kod koje je polovina stanovništva ispod, a polovina iznad nje - vidjet ćete da je ona vrlo blizu granice siromaštva. Oni novac neprestano uzimaju. Previše je novca otišlo bogatima koji ga ne troše na valjani način. Zavedeni su da misle kako glavni problem glede okoliša predstavljaju ljudi tamne boje kože pa smatraju da ih je najbolje istrijebiti. Stalno iznalaze nove bolesti. Postoje čvrsti dokazi da je AIDS (HIV) stvorila američka vojska kao biološko oružje protiv Afrike...

KC: Što je sa SARS-om?

BF: SARS je biološko oružje koje ciljano napada specifični gen koji prevladava kod Azijata ali ga gotovo uopće nema kod bijelaca. To je, dakle, biološko oružje usmjereno na određenu rasu.

Bankovni skandali

Kerry Cassidy (KC): Vratimo se Vašoj povezanosti s Yakuzama s jedne, i kineskim tajnim društvom, s druge strane...

Benjamin Fulford (BF): U redu. Počevši uviđati kako se stvari odvijaju, moje razumijevanje vijesti i medija uvelike se promijenilo jer sam dva elementa – svijet zavjera i Wall Street Journal - sada mogao spojiti u jedan. Dobio sam priliku intervjuirati [bivšeg japanskog ministra financija] Heizoa Takenaku u proljeće prošle godine i predočio mu mnogo dokaza o određenim kriminalnim radnjama. Godine 2003., u veljači, čini mi se, izjavio je za časopis Newsweek da niti jedna banka nije tako velika da ne bi mogla propasti. Uveo je neke zakučaste ekonomske propise koji su natjerali tvrtke da prodaju udjele svojih međusobno držanih dionica.

Drugim riječima, banke i tvrtke običavale su posjedovati dionice međusobno, tako da nitko izvana ne bi mogao izvršiti neprijateljsko preuzimanje tvrtke ili banke. Prisilio je tvrtke da prodaju svoje bankovne dionice. Njegovu izjavu da niti jedna banka nije toliko velika da ne bi mogla propasti mnogi su shvatili kao upozorenje da dionice banaka neće imati nikakvu vrijednost.

Dakle, dogodilo se da je cijena dionica banaka naglo pala 2003. godine. A ako pogledate tko je kupio dionice, vidjet ćete da su ih pokupovali stranci: State Street Bank, Chase Manhattan, Citibank. Drugim riječima, skupina financijskih institucija pod nadzorom „dobrotvornih zaklada" koje pak nadziru bilo Rothschildi bilo Rockefelleri, uglavnom Rockefelleri - dakle, već prije spomenute obitelji. Naziv 'Rockefeller' rabim kao skraćeni izraz za tu skupinu međusobno krvno povezanih aristokratskih obitelji: američku stranu s pandanom na europskoj strani. Bushovi, na primjer, dio su te razgranate loze.

KC: Da, to je vrlo zanimljivo.

BF: U biti, možete to ustanoviti pregledom financijskih podataka. Primjerice, predsjednik Resona banke nije

htio predati svoje dionice, za razliku od drugih banaka - sve su se one skrušeno povinovale novim odredbama. Rekao je: „Hej, ja nisam u stečaju!" I tako je računovođa Resona banke umro pod tajanstvenim okolnostima. Radilo se o sumnjivom samoubojstvu ili ubojstvu. No, uvidom u račune ustanovljeno je da su ipak u stečaju. U to su doba političke strukture vladajuće stranke najavljivale: „Ako imate na raspolaganju čak i 100.000 ili 200.000 dolara, kupite dionice Resona banke. Uloženo će vam se višestruko vratiti." Tada je jedan profesor sa Sveučilišta Waseda, imenom Uekusa, izjavio: „Znate, nešto mi jako smrdi u vezi te Resona banke." Uhićen je u Yokohami zato što je pomoću ogledalca virio u donje rublje neke djevojke. U stvari, ona tužbu nije ni podnijela, no nema veze. Dobio je otkaz na poslu, a iz TV programa uklonjene su emisije u kojima je sudjelovao. U to sam vrijeme i ja bio na crnoj listi. Skinuli su me s televizije, maknuli iz mnogih emisija. Rekli su mi: „Vi ste na crnoj listi, g. Fulford. Emisije u kojima nastupate više ne možemo emitirati."

KC: Zašto?

BF: Zato što sam se slagao s onim gostima koji su govorili da su te takozvane ekonomske reforme čista bedastoća. A oni nisu željeli da ljudi saznaju što se zaista događa. Kako bilo, neki g. Ohta iz Porezne uprave također je počeo istraživati Resona banku glede utaje poreza i slično. I on je uhićen zbog gledanja u donje rublje neke djevojke pomoću ogledalca. Zatim je g. Suzuki iz novina Asahi, koji je prije mnogo godina izašao s velikom pričom o skandalu Recruit, objavio 17. prosinca prethodne godine članak u kojemu kaže da je Resona banka davala 10 puta više donacija vladajućoj stranci nego što su to činile druge banke, te da postoji sumnja u zlorabu povjerljivih informacija u svrhu unosne prodaje dionica. Članak je trebao biti samo dio čitavog niza istraživačkih tekstova. Iste noći, njegovo je tijelo pronađeno u zaljevu Yokohama. Stoga sam g. Takenaki otvoreno iznio navedene informacije. O tome imam video snimku. Nisam je objavio jer mi je g. Takenaka počeo govoriti kako je natjeran da to učini jer su Sjedinjene Države zaprijetile da će u Japanu izazvati pustošenja preko HAARP-a ako ih Japanci ne poslušaju. Razumijete?

KC: Razumijem. A što bi to u stvari značilo? Recite nam kako bi se to odrazilo na Japan.

BF: Došlo bi do zemljotresa. Ovim ćemo se podrobnije pozabaviti iako znam da vam to stvarno počinje zvučati prilično ezoterično. Gotovo da je van pameti, zar ne? Mislim, dugo se vremena moj um borio da prihvati takve, blago rečeno, neobične stvari. Nakon što sam intervjuirao Takenaku, dobio sam e-mail od nekog službenika Japanske banke za razvoj, koji je bio privržen g. Takenaki. Rekao mi je: "G. Takenaka bi želio da nekoga upoznate." Imam i kopije izvornog e-maila. Otišao sam, dakle, do jednog hotela u najužurbanijem dijelu Tokija, Shinjukuu, gdje sam se u sobi susreo s čovjekom u živopisnom svilenom kimonu. Imam njegovu fotografiju i audio-snimku tog razgovora... Kazao mi je da je on ninja, to jest profesionalni ubojica. Po izgledu, taj se tip poprilično razlikuje od prosječnog Japanca. Pripadnik je skupine Sanka, ili planinskih ljudi...

Njihovim se uslugama služe japanske Specijalne jedinice. Rekao mi je: „G. Fulford, ako želite biti novinar koji želi razotkriti svu postojeću korupciju na svijetu, samo naprijed, ali teško da ćete doživjeti četrdeset šestu." Međutim, dao mi je veliku značku Slobodnih zidara i rekao: „Ako se ipak odlučite za život a ne smrt, imate priliku postati netko i nešto. Možete postati japanski ministar financija."

Shvaćate? Nudio mi je izbor: smrt ili položaj ministra financija. Pomislio sam da neću imati izbora nego se opredijeliti za ponuđeno. No, bio sam čitao nešto o planu smanjenja stanovništva, pa sam ga upitao: „Je li to istina?" Imam snimljeno i to. Odgovorio je: „Da. Da bismo zaštitili okoliš, svjetsko stanovništvo moramo svesti na dvije milijarde. Ratovi za to nisu dovoljni, stoga ćemo se morati poslužiti bolestima i glađu." Već sam prije otkrio da je SARS osmišljen kao biološko oružje usmjereno protiv Azijaca.

Bio je to vrlo uznemirujući podatak!

„Govorite o ubijanju četiri milijarde ljudi!"

Jesam li dobro čuo? Još mi nude i posao.

Rekao mi je samo:

„Od Japanaca uzimamo novac, ali ne gulimo ih do kože, samo pobiremo vrhnje."

Shvaćate? Tako to oni opisuju. „Da, mi te ljude želimo pokrasti, ali ne i ubiti." Još je rekao da će stanovništvo Japana biti smanjeno na 70 milijuna. Sedamdeset milijuna moći će nastaviti živjeti, uz njihov blagoslov. Treba

im oko 500 milijuna Azijaca koji bi nastavili izrađivati igračke i ostalo. Njegove riječi nagovješćuju masovni genocid. Ponovit ću još jednom, sve to imam snimljeno. Mogu dokazati da mi je tog čovjeka poslao Takenaka.

KC: Što ste tom tipu odgovorili? Baš bih voljela znati.

BF: Pa, sve me je to snašlo nekako iznenada i nisam mu dao nikakav određen odgovor. No, mislio sam da nemam izbora nego da tim ljudima „idem uz dlaku“, a onda da iznutra pokušam učiniti nešto da ih zaustavim. Ali pretpostavljam da su mnogim osobama iz slojeva same elite, prije ili kasnije, dali isti takav ultimatum - suradnja ili smrt. Na taj način uspijevaju nadzirati Sjedinjene Države i porobiti američki narod - obraćaju se političarima na samom vrhu i elitu prisiljavaju da se povinuje njihovim zahtjevima putem kombinacije podmićivanja i prijetnji.

KC: Kada kažete „oni“, na koga točno mislite?

BF: Pa, mislim recimo na ono što biste nazvali Vijećem za inozemne odnose (Council on Foreign Relations), zatim na Bilderbergere. Tu je i Trilateralna komisija (Trilateral Commission), ali ona nema nikakvu moć. Trilateralnu komisiju uspostavili su Rockefelleri jer su Bilderberzi bili previše rasistički nastrojeni da bi u svoje redove pustili Japance. Zato je ona osmišljena kao forum gdje bi se mogao čuti i glas Japanaca. Isprva, komisiji su pristupili neki vrlo visokopozicionirani Japanci. Ondje ima i premijera. Ali Japanci rekoše: „Hej, pa nisu nas ni saslušali!“

Razgovarao sam s mnogim članovima Trilateralne komisije. Japanci su, u biti, rekli ovo: „Kvragu i vi i vaša Trilateralna komisija! Uopće ne slušate što imamo za reći.“

Gore spomenute obitelji samo odmahuju rukom jer one su „pravi vlasnici“ Odbora za savezne rezerve i svih njihovih unajmljenih djelatnika: novac je u njihovim rukama.

Zapadna i Istočna tajna društva

KC: Tko je iz vrha vlasti, zapravo, poslao Takenakinog čovjeka da vam ponudi da postanete slobodni zidar?

BF: Pa, Takenaka kroči stopama Henryja Kissingera. A Henry Kissinger radi za Davida Rockefellera. A ja sam Takenaku optužio da je prodao japanski finansijski sustav Rockefellera. Dakle, da krenemo ispočetka: zamislimo li neku videoigricu, neku piramidu, prva stepenica na piramidi bili bi recimo „pioniri maleni“. A na otprilike četvrtoj stepenici nalazio bi se Rotary klub, odakle biste se mogli sve više uspinjati. Ja sam se uspinjao ravno prema vrhu, jer kada su mi ponudili da se pridružim slobodnim zidarima, rekli su: „Vidite, iznad 33. stupnja ima još 13 stupnjeva.“

Ako si predočite sliku američkog dolara, vidjet ćete piramidu na vrhu.

Veliko oko u piramidi predstavlja ljude koji su ljudsku rasu upregnuli da radi na podizanju piramide. Ona nije dovršena. Iznad 33. stupnja postoji još 13 koraka. To je uža skupina od nekih 10.000 ljudi: oni kontroliraju zapadne zemlje. Mislim da ne griješim puno ako kažem da su većina ljudi iz te elitne skupine dobri ljudi čista srca koji žele učiniti dobre stvari za naš planet, ali su se slučajno našli na tajnom dvoru opakoga kralja.

KC: No, vratimo se ponudi koju ste dobili. Što ste potom učinili?

BF: Odmah drugoga dana nazvao me je jedan japanski filmski redatelj i rekao: „Htio bih s Vama o nečemu popričati.“ Kada smo se našli, kazao je: "Želio bih da nekoga upoznate." Otišao sam tako u jedan drugi hotel. Čini se da su im, kada žele razgovarati o važnim stvarima, najdraže mjesto hotelske sobe. Snimio sam i taj susret iako snimku nikada neću objaviti. Čovjek mi je rekao da on predstavlja jedno azijsko tajno društvo koje ima šest milijuna članova, uključujući 1,8 milijuna gangstera i 100.000 profesionalnih ubojica.

Inače, ja sam diplomirao azijske studije, a posebno sam proučavao kinesko društvo i kulturu. O tom sam društvu čitao u povijesnim udžbenicima. Znao sam za njih. Bili su to Crveni i Zeleni... Carstvo Ming palo je u ruke Manchua, a Mingova vojska postala je tajna organizacija, kao i Mingova mornarica... Crveni i Zeleni su, dakle, vojska i mornarica, a Zeleni također predstavljaju i birokraciju. Njih 1,8 milijuna su gangsteri. Preostala 4,2 milijuna su intelektualci, doktori filozofije, itd. To su izuzetno bistri ljudi. Njihov je plan bio da svrgnu dinastiju Manchu i ponovno ustoliče Mingovu vlast. Oni stoje iza Bokserskog ustanka koji je, između ostalog, dignut i zbog uporabe opijuma. A ljudi koji su prodavali opijum - ovo je vrlo zanimljivo - bili su članovi

skupine "Lubanja i kosti" (Skull & Bones)! Protiv tog zapadnjačkog društva oni se, prema tomu, bore barem od 1800. godine

KC: Dobro. No, nisu li im upravo Britanci donijeli opijum?

BF: Jesu, i Britanci, ali ako pogledate povijest društva "Lubanja i kosti", vidjet ćete da su to bili trgovci robljem i krijumčari opijuma. Na to se svodila njihova takozvana kineska trgovina - roblje i droga.

KC: Da se vratimo trenutku kada ste se našli u hotelskoj sobi: upoznati ste s povijesnom pozadinom onoga što taj čovjek traži od vas i onoga što govori...

BF: Oni kažu da mi žele ponuditi svoju pomoć jer sam u jednoj knjizi pisao o SARS-u kao o biološkom oružju, te da znaju kako me „zlikovci pokušavaju ubiti i [da] nešto treba poduzeti". Sve se to zbivalo tijekom jednog tjedna, razumijete li? Također, iskakalo je iz svih normalnih parametara. Stoga mi je trebalo neko vrijeme da to probavim. Prvo sam pomislio:

„Pa, mogli bismo u Kineskoj četvrti zajedno pogledati snimljene materijale o 11. rujnu ili nešto slično."

No, odgovorio sam: „Moram razmisliti o tomu. Javit ću vam se."

Tako sam mjesec dana proveo razmišljajući o tomu. I nadošla mi je misao:

„Hej, zašto ne bismo ciljali na samo oko piramide?"

Većina zapadnjaka uopće i ne zna da ona postoji. No, ovi na vrhu piramide tresu se od straha. Mislim, ruke su im tako krvave od ubijanja tolikog mnoštva ljudi da im se tresu gaće. Inače, djeluju kriomice. Prije pojave interneta, nitko o svemu tome nije ništa znao. Niti ja to ne bih povjerovao da se s time nisam susreo iz prve ruke. Ali tada sam počeo slijediti tragove.

Kao što rekoh, ako pročepkate malo po tim zakladama i onima koji ih kontroliraju, vidjet ćete da Rockefelleri kontroliraju imovinu u vrijednosti od oko 10 bilijuna dolara. No, saznao sam da istočnjačko tajno društvo broji šest milijuna članova, a zapadnjačko tajno društvo... konce vuče samo njih desetak tisuća. Imamo, znači, šest milijuna naspram deset tisuća. Rekao sam u hipu: „To je to! Te gadove držimo u šaci!" Tada sam počeo pisati članke na web stranici radijskog voditelja Jeffa Rensa.

KC: Dobro. Iz svega što ste rekli vidljivo je da ste se svrstali uz tu skupinu. Vrlo je očigledno da ste im se pridružili jer ste još uvijek živi.

BF: Da, pošao sam na razgovor s njihovim glavešinama. U Tajvan. I pridružio sam im se. U posljednjih 500 godina, ja sam prvi zapadnjak kojeg su primili u svoje redove.

KC: I Rockefeller Vas je od toga trenutka morao pustiti na miru (ne znam jeste li mislili na Rockefellera ili nekoga drugoga, vođu slobodnih zidara)?

BF: Pa, Kinezi ili Azijci zapravo su rekli: „Mi nećemo učiniti prvi potez." No, tada sam počeo pisati o svojim otkrićima o Takenaki i Rockefelleru. A onaj ninja mi je prijetio smrću. Govorio mi je: „Hej, moćni čovječe, curi ti vrijeme: žmirka ti crveno svjetlo." Znae, baš oni koji misle da neće umrijeti završe u dubinama zaljeva Yokohama. Mnogo njih. Imam mailove u kojima mi prijete smrću, a imam i kopije tih prijjetnji.

KC: U redu. Dakle, zbog toga što ste se pridružili toj skupini i zbog svih tih okolnosti Vaša su saznanja zabilježili mediji širom svijeta.

BF: Kako bilo, ja sam im poslao mail s porukom:

„Ako me ubijete, tada će umrijeti i svaki član obitelji Rockefellera, Rothschilda, Schiffa, itd. Znae, na svakog od njih dolazi po 600 ubojica, pa ako baš dođe do kreševa"...

Razumijete? Ako kao normu uzmemo ubijanje, svi oni mogu biti ubijeni... Odonda sam si pokušao razbistriti sliku o tomu što se uistinu događa. I konačno sam traganje suzio na ljude koji drže monopol Standard Oila i ljude koji kontroliraju Savezni sustav rezervi. Oni su izvor problema. Monopol nad trgovinom naftom...

Amerikanci misle da je ključ njihove geopolitičke moći nadzor nad naftom. Ali taj su nadzor izgubili zato što ih je Putin najurio iz Rusije.

Oni ne kontroliraju Iran, ili možda kontroliraju - o tome ne znam dovoljno. Mislim da Ahmadinejad i Bush možda rade za istoga kralja, nisam siguran.

Ali Venezuela je također slobodna. Oni polako gube monopol nad naftom. Druga stvar koja se zbilja je to da, teorijski, više nemaju vojnu sposobnost zavladatai ostatkom svijeta. Sjedinjene Države ne mogu pobijediti Kinu.

Održali su mnogo različitih vojnih vježbi i svaki su put Amerikanci izgubili. Bitna stvar je u tomu što je kineski narod spreman sudjelovati u nuklearnom ratu i pobijediti.

Čitavo svoje stanovništvo mogu skloniti ispod zemlje i udariti na SAD s 300 projektila te izbrisati s karte svaki grad u SAD-u. Amerikanci mogu poharati površinski dio kineskog teritorija, ali svi će se Kinezi sakriti u podzemna skoništa. A oni [Kinezi] su sposobni potopiti američke nosače aviona i srušiti njihove satelite. Prema tomu, više ih nije moguće nadvladati vojnom moći. Pentagon ima samo jedan izbor - što oni i znaju - „mekanu silu“, a da bi to postigli, trebaju japanski novac da povedu borbu za iskorjenjivanje siromaštva i za sprječavanje uništenja okoliša. Predložio sam im upravo to...

KC: Ali, vi zapravo radite s, kako sam mislila, vjekovnim neprijateljima, Kinezima i Japancima: no oni se udružuju kako bi se zajednički borili protiv Rockefellera i ljudi koji posjeduju...

BF: Pa, kada ovi proizvode biološko oružje koje ubija samo Azijce...

KC: Znači da Azijci imaju zajedničkog neprijatelja.

BF: Bilo je dovoljno da čuju ovo:

„Pazite, oni će nas pokušati ubiti. Što da radimo?“

No, vratimo se malo u njihovu povijest: car Meiji Kinezima je pomogao da svrgnu dinastiju Qing i ustoliče Sun Yat-Sena kao predsjednika Republike. I tako su, zajedno, pripomogli oslobođenju Kine. Tijekom 2. svjetskog rata, ovo društvo u Japanu i društva u drugim azijskim državama radili su u suglasju. Djeluju širom Azije. Predsjednika Maoa financirali su Sovjeti, Rothschildova ispostava. Tako su se družine Zelenih i Crvenih posljednji put pojavile u povijesnim knjigama 1949. godine kada su se borili protiv komunista u Šangaju, a zatim su nestali s povijesne scene. Ponovno su prešli u djelovanje iz potaje.

Ali 1967. godine izbacili su iluminatice iz Kine. To je bio razlog velikog sovjetsko-kineskog neslaganja, zbog čega su Sovjetski Savez i Kina gotovo otpočeli nuklearni rat. Kinezi su se pripremali u tajnosti. Izgradili su ogromne podzemne gradove u svrhu obrane od nuklearnog rata. Imali su vlastito nuklearno oružje. Tada su bili izbacili iluminatice. Kina se tako riješila ovisnosti od tih zapadnjačkih obitelji koje posjeduju središnje banke.

Zemljotresi i kontrola novca

KC: U redu, no kako se u sve to uklapa HAARP? Recite nam nešto o tome.

BF: Kada sam na internetu objavio nekoliko eseja o Rockefelleru i iluminatima, o tajnoj povijesti iluminata, nazvao me je onaj spomenuti ninja. Rekao je: „Krasno, uspjeli ste uprskati stvar. Sada očekujte potres u Niigati. Amerikanci će aktivirati svoj uređaj za izazivanje potresa.“ I bum, sljedećega dana dogodila su se dva istovjetna potresa od 6,8 stupnjeva ispod najvećeg japanskog nuklearnog reaktora. Takenaka mi je rekao ovo: „Razlog zbog kojeg sam im morao predati naš financijski sustav jer to što su mi prijetili svojim uređajem za izazivanje potresa.“ Zamislite! Vaš saveznik koji cijelo vrijeme financira vašu vojsku... udara u vaš nuklearni reaktor pomoću uređaja za izazivanje potresa! Kakav je to način ponašanja prema prijatelju?

KC: No, dobro. Ukoliko taj uređaj doista imaju, kako će se ta tajna društva boriti protiv takve prijetnje? Jer vi govorite o skalarnom oružju - sigurno znate o čemu govorim.

BF: Pa, atentat ne možete spriječiti uređajem za izazivanje potresa. Ljudi na Zapadu ne znaju tko su njihovi vođe, njihovi pravi vođe. Prema tomu, preostaje vam samo to da ih pogubite sve. Ne možete to spriječiti nikakvim uređajem za potrese. Zbog toga bih ja ciljao na OKO piramide. Ali svrsishodnije je iznijeti im još izdašniju ponudu. Stoga sam ljudima u Pentagonu poručio:

„Vaš bi posao trebao biti da spasite planet, za što biste dobili još više novca nego da radite suprotno. Razmislite o tome.“

Znate, potrošili su 600 milijardi dolara da bi Iračanima ukrali naftu, a Afganistancima oduzeli pravo na korištenje naftovoda. Za 600 milijardi dolara mogli su na Mars poslati svemirske brodove s ljudskom posadom. Dosad su već mogli imati bazu na Marsu. Dakle, mi ćemo im dati čak više novca nego što dobivaju od tih glupana koji kontroliraju naftu.

KC: Ali ako oni tiskaju novac, zašto im on treba?

BF: Pa, trik je u ovome, i zato se ove godine njihov sustav raspada. Od 2. svjetskog rata, oni su većini zemalja

praktički govorili: "U redu, možete raspolagati tolikom i tolikom količinom nafte, a evo vam toliko i toliko novaca." U pozadini nadzora nad dolarom bio je nadzor nad naftom, a nadzor nad tom ogromnom vojnom mašinerijom znači prijetnju uporabom sile. U opticaju se nalazi 53 bilijuna dolara. Američka vlada duguje 66 bilijuna dolara vlastitim građanima. Sjedinjene Države trebaju posuditi oko bilijun dolara godišnje samo da bi se održale na životu... Ima li SAD ikakva pokrića da zvecka oružjem i prijeti uporabom sile? Ne. Jer, ako do toga doista dođe, Amerikanci će izgubiti.

Ne mogu se više okoristiti svojim prijetnjama o uporabi sile, a izgubili su svoj monopol nad naftom. Znači, ako radite u Pentagonu, sada razmišljate ovako:

„Pa, jedino što sada možemo učiniti da nekako spasimo stvar je da sve neazijce pridobijemo na svoju stranu." A da biste to postigli morate biti „fini". Borit ćete se protiv siromaštva i protiv uništenja okoliša: znate, pridružiti ćete se ostalima koji žele spasiti planet. Ja im nudim izlaz iz škripca. Dolar treba zamijeniti novom valutom. A možda će biti nužno imati neku vrstu globalne valute, ali ne na način kakav su planirali ti tipovi - kontrolom iz potaje od strane skrivene elite. Valutu mora kontrolirati narod.

To treba upamtiti. Ključ demokracije je nadzor nad novcem od strane naroda, a ne neke zakukuljene elite. Novac je taj koji odlučuje. Ako izgubite kontrolu nad svojim novcem i predate ga ljudima koje ne možete vidjeti, vi postajete rob. To treba stalno imati na umu. Nikada više nemojte dopustiti da vam neka skrovita, a moćna elita, oduzme kontrolu nad vašim novcem. U tome je ključ. Ljudi rade za novac.

Bill Ryan (BR): Imate li kakve pokazatelje da su Vašu poruku čuli, da je nešto poduzeto i da se nešto mijenja? U smislu procjene situacije, možete li odvagati koliko je Vaša poruka imala odjeka u zainteresiranim krugovima?

BF: Pa, pogledajte novine. Vidjet ćete, na primjer, izvještaje u New York Timesu iz Davosa. Vidjet ćete kako George Soros govori da će dolar prestati biti glavna valuta. Naći ćete članke, opet u New York Timesu, u kojima se kaže da je Pentagon promijenio svoju temeljnu doktrinu i usmjerio je prema uređenju okoliša. U vijestima ćete vidjeti i to kako [britanski] premijer Brown posvuda govori: „Indiju i Brazil te neke afričke zemlje moramo primiti u UN-ovo Vijeće sigurnosti kao stalne članice." A potom se objavi da je američko tržište u svojevrsnom kolapsu. Jer, nešto se „iza brda valja", shvaćate?

KC: Dobro, ali svakodnevno gledajući ovdašnje vijesti, Japan je zapravo na skliskom tlu zbog toga što je američki dolar pao na sklisko tlo. Postoji li tu kakva veza?

BF: To je „lažnjak" kojeg neumorno i iznova lansiraju - da bez američkog tržišta nema napretka u svijetu.

KC: Vi, dakle, tvrdite da se Japan u stvari ne nalazi na 'skliskom tlu'. Koja je svrha ove dezinformacije?

BF: Pa, kvaka je u ovome: Japanci žele održati svoj savez sa Sjedinjenim Državama. Znači, vode se idejom da maknu te gangstere s vrha američke političke strukture koji svakoga kontroliraju pomoću novca; zatim da uvjere Amerikance u svoje dobre namjere; da održe stabilnost navedenog saveza; i da, na posljetku, preusmjere Pentagon u pravcu borbe protiv siromaštva i istraživanja svemira. Da im daju više novca nego prije. A što se tiče američkog gospodarstva: otpišete njihov dug i date im nove financijske injekcije za ponovnu izgradnju njihovih mostova, njihove infrastrukture, izgradnju novih škola - sve ono što je bilo zapostavljano zbog toga što su hrpe novca trošili nastojeći održati sposobnost zastrašivanja svih oko sebe.

KC: U jednom svom novijem članku na Rense.com kažete da Vam je ponuđen položaj ministra financija ako demokrati, mislim da ste tako rekli, ovdje u Japanu dođu na vlast.

BF: Ne, nisam rekao da su mi takav posao bezuvjetno ponudili. Ponuđen mi je ranije, pod uvjetom da sudjelujem u genocidu. Ispitivanja javnog mnijenja pokazuju da bi Demokratska stranka mogla pobijediti. Ako doista pobijede, u Japanu će doći do velikih promjena. Spomenuti savez oni će poduprijeti - ne kao kolonijalna državnica, već kao ravnopravan partner. Znam njihove čelne ljude: s mnogima od njih sam se upoznao i već dugo surađujemo. A ako mi takav posao ponude, tada i jedino tada moći ću nešto konkretno poduzeti. Ovisi o njima. Znaju da želim uvjeriti Pentagon da se okrene prema iskorjenjivanju siromaštva. To je dobar plan i njegovom bi se provedbom učvrstio savez sa Sjedinjenim Državama, a bila bi to i jedna vrsta protuteže Kinezima. Hoću reći, što Kinezi rade sa svojim novcem? Odlaze u Afriku graditi ceste, bolnice i škole. Rade to i u Južnoj Americi, a rade to i u Bangladešu. Rade to po cijelom svijetu.

BR: I tako sebi otvaraju nova tržišta.

BF: Otvaraju si tržišta, ljude čine bogatima i širom svijeta stvaraju nova prijateljstva. Nije im ni na kraj pameti govoriti:

„Vi morate biti poput nas.“

Mnogo je načina upravljanja gospodarstvom. Ne možete ljude tjerati da slijede vaša pravila. Na primjer, ako u Africi imate nekog „Glavonju“, te se sav novac slijeva u njegovu kesu i on odlučuje kako se taj novac raspodjeljuje - što se može, takav je njihov sustav. Novac ćete dati Glavonji, ali ćete ga natjerati da taj isti novac preda svom narodu, a ne da ga pošalje na neki tajni račun u Švicarskoj. Na isti način, Japanci imaju vlastiti sustav kojeg nazivaju dango.

To je sustav pri kojem se građevinske tvrtke sastaju i odlučuju tko će od njih dobiti određeni posao, a birokrati određuju cijenu. Naravno, ukoliko dođe do zlorabe takvog sustava, cijenu mogu „nabildati“ koliko im drago. No kada stvari pođu po zlu, to znači da će svi morati podmetnuti vlastita leđa i ponijeti dio tereta. Prema tomu, uopće se ne radi o nekakvom opakom sustavu. Takav je način njihova funkcioniranja. Prirodno se nameće zaključak da postoji mnogo načina upravljanja financijama. To je pitanje obveza. Zašto bi se civilizacije morale sukobljavati? Mislim, zašto ne bi mogle biti prijatelji? [smijeh] Shvaćate? U tome je stvar. Kinezi ne žele da dođe do nekog rata s nesagledivim posljedicama i nikoga ne žele podjarmiti. Naprosto vam žele biti prijatelji. O tomu se radi...

BR: Pretpostavljam da su vam oni – šest mjeseci nakon vašeg prvog odašiljanja ove poruke (u svojstvu neke vrste predstavnika, glasnika, a u ime azijskih tajnih društava) moćnicima država Zapada, budući da su bili dobro upoznati sa svim vrstama obavještajnih podataka u vlastitim mrežama - zacijelo dali neku povratnu informaciju o tomu je li izrečena poruka pala na plodno tlo ili nije. Jesu li vam se odonda javljali i, ako jesu, što su vam kazali?

BF: Jedino s čime se nisu slagali bila je moja prijetnja da ćemo početi ubijati njihove čelne ljude. Rekli su: „Zvučalo je to vrlo grubo; bolje je takve stvari ne izgovarati.“ No, kazali su mi i to da – dokle god se budem držao prvotnog obećanja, u kojem se govori o objavi rata siromaštvu, spašavanju okolišta od uništenja te o ukidanju rata kao sredstva rješavanja razmirica - da je to ono bitno: u tome su me spremni podržati.

KC: Kada ste se našli s Rockefellerom i intervjuirali ga - gledali smo snimku tog intervjuja - imala sam osjećaj kao da cijelo vrijeme obilazi kao mačka oko vruće kaše i izbjegava dati izravan odgovor na svako Vaše postavljeno pitanje.

BF: Bio sam svjestan da neću daleko stići budem li se prema njemu postavio neprijateljski, pa sam intervju vodio na način novinara iz gospodarske rubrike, kao oni koji su uvježbani da razgovaraju s ljudima njegova kova, unutar njegovih parametara. No, glavna je svrha bila ta da ljudima pokažem kako ga mogu dati smaknuti ako zatreba i da ga lako mogu pronaći. Mogao sam jednostavno nazvati momke i reći im:

„Odvedite ga do tog i tog skladišta.“

Bit je u tome što svi ti ljudi iz zapadnjačkih elita sada znaju da, putuju libilo gdje u Aziji - ili, zapravo, bilo gdje u svijetu - da ih mogu, ako želim, lako pronaći. Ali, nije mi to namjera.

KC: No, je li vam Rockefeller bilo čime pokazao, makar i nakon završetka intervjuja, kada su kamere bile ugašene, da se stvari mijenjaju ili da će se u dogledno vrijeme promijeniti?

BF: Pa, zapravo, ona prava moć odlučivanja više nije u njegovim rukama jer dolar može sasvim propasti kao valuta, a nafta je kao energetska gorivo polako na izdisaju, kao i tehnologija zasnovana na njoj. Danas znamo da možemo sagorijevati i vodu: izdvojite vodik i sagorijevate ga. Ta općeprijetna (a besmislena) pretpostavka da morate u nešto unijeti više energije nego što je dobivate natrag jednostavno nije točna. Ima mnogo načina da natrag dobijete barem četiri ili pet puta više energije nego što ste je unijeli. Jedan japanski političar višeg ranga rekao mi je da takvu tehnologiju oni zapravo imaju, i to već 30 godina.

Tu je i tehnologija Nikole Tesle, stara 100 godina. Cijelo vrijeme tehnološki razvoj čovječanstva oni drže na uzdi kako bi zadržali kontrolu nad svojim monopolom trgovini naftom i izmuzli od ljudi novac. Ali sada je tomu došao kraj. Naftu više ne moramo koristiti. Kinezi sada razvijaju te nove tehnologije. Tek su na početku, ali razvoj novih tehnologija neupitan...Stvar je u tome da moramo shvatiti kako svi mi živimo na zajedničkom

planetu i da smo svi povezani jedni s drugima - iako vidim da se eko sustavi i dalje uništavaju. S mojem stanovišta, planetom Zemljom se jako, jako loše upravlja. Toliko je mnogo stvari koje bismo mogli učiniti.

Ako stanete na kraj siromaštvu, ljudi neće morati krčiti šume. Spriječit ćete uništavanje okoliša i pružiti priliku mnogim inteligentnim ljudima da pomognu pri očuvanju planeta. Drugim riječima, na planetu Zemlji vladajuće bi se strukture trebale potruditi da riješe probleme...Radi se samo o tome da trebaju surađivati sa svima ostalima. Smatram da bi trebalo izmijeniti način vođenja UN-ova Vijeća sigurnosti i uvesti novu podjelu Zemlje na sedam regija: Sjevernu i Južnu Ameriku, Europu, Kinu, Japan i jugoistočnu Aziju, muslimanske zemlje, Indiju te Afriku [Australija i Novi Zeland mogli bi izabrati kojoj se skupini žele pridružiti].

U Vijeću sigurnosti bi svaka od sedam zona imala po jedan glas. Vetom bi bila pokrivena samo zona na koju se veto odnosi: Kinezi bi, dakle, stavljali veto samo na odluke koje se tiču Kine. Time bi se došlo do mnogo djelotvornijeg procesa odlučivanja. Također bi se lakše izlazilo na kraj s pretjeranim izlovom ribe, siromaštvom, uništavanjem okoliša i svim sličnim problemima. Moćnici moraju shvatiti da ovaj planet, kao i upravljanje njime, dijele sa svim ljudima koji na Zemlji žive.

Mreža podrške

KC: U redu. Vi mate vrlo dubok uvid u ono što se zbiva na planetu na ekonomskom planu, a također imate i lijepu viziju njegove budućnosti. Obje te činjenice doista su, politički gledano, zadivljujuće. Jeste li zaista uvjereni da ćete uspjeti? Imate li neku skupinu koja vas podupire? Sad smo čuli da iza vas stoji jedno tajno društvo. Ali, nevezano uz njegovo postojanje, jeste li se i ranije potrudili uspostaviti nekakvu mrežu podrške?

BF: Jesam. Podržavaju me mnogi japanski političari. i mnogo intelektualaca. Knjige koje pišem u Japanu čitaju ljudi visoke inteligencije. Ne čitaju ih iz puke želje za raznodom. Doista je zanimljivo da ih, uzmemo li u obzir teme tih knjiga, čita toliko mnogo ljudi. Ali kaže se da je piščevo pero (olovka) jače od mača. Mislim da sam uspio uvjeriti onu „kritičnu masu“.

Posljednja prepreka bio je taj strah, ali sada se i gangsterima sviđa ono što govorim. Naravno, rekao sam im daću im u novoj konstelaciji snaga osigurati bolje priloge od onih što su ih imali u staroj, jer želim da svaka strana izvuče neke koristi iz cijele priče.

KC: Što je s američkom Vladom? Je li bilo koji američki političar pokušao s Vama doći u kontakt?

BF: Kontaktirali su me ljudi iz obavještajnih krugova. Znate, CIA, Pentagon i članovi Slobodnih zidara.

KC: Dobro. No da li vam još uvijek prijete ili nastoje s Vama surađivati?

BF: Trude se surađivati sa mnom. Smatram da me više ne doživljavaju kao prijatelja. Mislim da su shvatili kako mi nije cilj ikome prijetiti. Ja želim da u ovoj situaciji svi budu pobjednici, da nitko ne bude prikraćen.

Nova paradigma

KC: A što je s ratom? Hoće li doći do rata SAD-a i Irana? Radite li sa skupinama uključenim u donošenje odluka o ratu i miru? Pokušavate li promijeniti tu paradigmu?

BF: Rat treba zamijeniti drukčijom vrstom ekonomskog natjecanja, tako da ratovanje bude miroljubivo, poput svjetskih olimpijskih igara. Na primjer, Amerikanci bi se natjecali s Kinezima tko će više učiniti za razvoj Afrike. Ili, drugim riječima, moramo izmisliti nekakav način periodičnog zadavanja ciljeva samima sebi koje bismo svi mi na ovoj planeti zajednički pokušavali ostvariti. U prošlosti je rat, između ostalog, znao pokazati i nešto zanimljivo: natjerao bi i motivirao ljude da ostvare nemoguće.

Na žalost, tada je čovjekova energija uvijek bila usmjeravana ka porobljavanju i ubijanju. Ali zamisao o mobiliziranju ljudi može se iskoristiti u miroljubive svrhe. Tako se, na primjer, zalažem za trogodišnju kampanju, na kraju koje će se sasvim zaustaviti uništavanje okoliša, gdje će svako dijete na planetu [glas podrhtava od navrih emocija] imati dovoljno hrane [briše suze], i fizičke i duševne, i gdje će razmahati svi čovjekovi potencijali [briše suze]. I gdje bi ekonomske koristi bilo jednostavno nepojmljive.

Istodobno, umjesto rada na osmišljavanju DARPA-e (visokotehnološkog istraživanja o učinkovitijim načinima ubijanja), neka to bude visokotehnološko istraživanje s ciljem promicanja života... Moram reći da svi moji

kontakti s njima nisu bili izravni. Mislim da me nisu uzimali za ozbiljno sve dok nisu uvidjeli da, ako to želim, mogu „srediti“ g. Rockefellera ili bilo koga drugoga. Upetljan sam čitavu situaciju preko glave, što traje već prilično dugo. Morao sam proširiti svoje potencijale kako bih se uopće mogao nositi s onim što sam na sebe preuzeo. Moje razumijevanje čitave situacije promijenilo se i produbilo, pa su se u skladu s time promijenili i moji planovi. Cilj mi je da dođe do velike promjene u kolovozu 2008. Da to bude jedan datum kada...

KC: Datum održavanja Olimpijskih igara.

BF: Da. Volio bih da se tada širom svijeta slavi i zabavlja. I da si međusobno obećamo kako više nećemo ratovati, i da svi zajedno odlučimo raditi na spašavanju našeg planeta. Jedino se moramo držati onoga što smo odlučili. Brojnije su stvari oko kojih se ljudi slažu nego one oko kojih se spore. Ljudi posvuda - ako zanemarite semantiku u izrazima tipa „kulturni talog“ i slično - žele isto. Oko temeljnih se stvari slažu. Nitko ne voli siromaštvo, uništavanje okoliša, rat. Oko toga se svi slažemo. Ako je tomu tako, onda se sve drugo može raspraviti uz šalicu čaja! Nema potrebe da se oko bilo čega tučemo.

KC: O.K. Znam da smo vas dosta zadržali, ali samo još jedno ili dva pitanja za kraj. Jesu li Vam ova tajna društva već odala neke svoje „tajne“?

BF: Pa, neka jesu. Ovisi o kakvim se tajnama radi. Ali, na koncu konca, zašto bih sve trebao uopće znati? Jedna od tajni koju su mi otkrili je to da sve Yakuze rade za cara, recimo. Oni su u ovoj zemlji poput FBI-ja i CIA-e.

KC: Dobro. Kako je car primio vašu poruku?

BF: Mislim da me je upravo on usmjeravao na ovome putu, znate, iz prikrajka...

KC: No, još uvijek niste postali ministar financija...

BF: Vrlo smo blizu tomu. Spomenuo sam da je ciljni datum 8. kolovoza [2008]. Ići ću u Tajvan. Razgovarat ću s vodećim članovima društva. Znate, dogodit će se mnoge velike stvari... Najbolje bi bilo da se svi složimo kako trebamo početi ispočetka, od same nule, da organiziramo veliki događaj, veliku zabavu i jednostavno promijenimo način na koji postupamo prema svom planetu. Poslijeratni je sustav postao disfunkcionalan, a ideja da neka mračna zapadnjačka manjina može vladati planetom zastarjela je. Ona naprosto ne funkcionira. Moramo tim ljudima objasniti da stvari više nisu kao prije, a što prije to shvate, to bolje. Nemaju se čega bojati. Od novonastale situacije imat će velike koristi. Bit će to nešto što bi poželjeti da su učinili davno prije. Utjecajni političari u Japanu i glavešine Yakuza znaju odakle dolazim. Dogodit će se prekrasne, divne stvari. Vodim se tom mišlju. Bit će to naprosto čarobno. Ostvarit će se svačiji snovi. To nam je cilj.

izvor: <http://www.joschua.biz/>